

[Bertel Haarder]

sejler videre med dette underskud? Vil det ikke ryste reallønnen senere hen? Vil det ikke ryste velfærdsstaten i dens grundvold? Jo det vil, og derfor er tryghed ikke statsministerens og finansministerens politik. Tryghed er at tage et nap nu, at gøre det, man kan, nu, men regeringen gør ikke, hvad den kan.

Vi kunne let finde besparelser på 15 mia kr. og derved skabe mulighed for 100.000 flere private job i løbet af en kortere årrække. Vi kunne skaffe 40.000 ekstra uddannelsespladser til de unge, hvis bare regeringen ville opgive at bekæmpe mesterlæren med alle midler til fordel for EFG. Jeg gør opmærksom på, at det ville være en fremgangsmåde, som ville være fuldstændig selvfinansierende, for der er næsten ikke nogen billige beskæftigelsesmulighed end en lærlingeuddannelse for de unge. De står i kø, men regeringen gør alt, hvad den kan, for at lukke lærepladserne, den gør intet for at åbne dem, og derfor må de unge opbevares på anden vis til langt dyrere pris i beskæftigelsesforanstaltninger og andet, som ikke fører til en holdbar uddannelse.

Jeg gentager, at det er Danmarks tragedie, at vi har en regering, der ikke gør, hvad den kan, en statsminister, som spilder tiden med at sprede falske påstande om oppositionen med at påstå, at vi ikke har lagt forslag frem, skønt vi har stukket dem i næsen på ham gang på gang, en statsminister, der luller sig ind i falske betragtninger, hvor han påstår her i går, at Danmark i virkeligheden slet ikke har så stor en offentlig sektor, for de lande, vi sammenligner os med, tæller jo ikke de arbejdsgiverfinansierede bidrag med. Jo de gør. Det er forkert, hvad statsministeren siger. Økonomer er jo ikke idioter. Når de opstiller sammenligninger mellem industrilandene, tager de da de arbejdsgiverfinansierede udgifter med. Hvorfor står statsministeren og siger sådan noget?

Hans sammenligninger må føre til den konklusion, at han ikke ved, hvordan situationen er i Danmark sammenlignet med de andre lande. Jeg kan oplyse, at hvis vi skal sammenligne os med noget land, når det gælder en uholdbar situation og udskridning, så er det Tyrkiet.

**Palle Simonsen (KF):**

Jeg ved ikke, om det er for optimistisk at starte med at udtrykke håb om, at nogle af de spørgsmål, vi stillede i går, skulle kunne blive besvaret i dag. I går var det jo meget pauvert med hensyn til at få svar på de alvorlige spørgsmål om den økonomiske situation.

Når vi nu har en særskilt debat om selve finanslovsforslaget, så er det klart, at der er ét punkt, som især er afgørende, og det er spørgsmålet om det underskud, som vokser faktisk fra måned til måned. Vi har allerede set i den seneste finansredegørelse, at tallet for 1982 nu er vokset fra 39,9 til 41,5 mia kr. Det kan man sige ikke er særlig meget, men det er stadig væk udtryk for den samme tendens, som vi ser for 1981. Det, vi kan sætte som overskrift for 1981, er, at resultatet formentlig bliver mere end det dobbelte af, hvad man forventede, da man fremsatte finanslovsforslaget i august måned 1980. Skulle den samme udvikling blive resultatet i 1982, ja, så er det langt over 41,5 mia kr., så er det et beløb, som måske kan blive både 50, 60 eller 70 mia kr. i underskud på statens finanser.

Alene det underskud, der for øjeblikket budgetteres med på omkring 40 mia kr., giver jo finansministeren et behov for at gå ud og sælge statsobligationer til et beløb af firindstyve milliarder. Det, som finansministeren skal ud og sælge i 1982 af statsobligationer, bliver måske et tal, som ligger et betydeligt stykke over 100 mia kr. Det er vel det, der i virkeligheden er det alvorligste, og det, vi for alvor skal prøve at analysere nærmere i forbindelse med behandlingen af finanslovsforslaget.

Så kan man spørge: hvilke muligheder har finansministeren, hvilke muligheder har folketingsrådet? Ja, der er to helt centrale punkter. Det ene er at få en større indtjening i samfundet, så der kan blive større indtægter også for statskassen. Det andet er, at vi reducerer det offentliges udgifter. Det må naturligvis være en kombination af de to elementer. Det vil ikke være realistisk at forestille sig, at det kolossale problem, finansministeren står med i dette øjeblik, kan klares alene gennem besparelser, det lader sig ikke gøre. Det er en kombination af besparelser og en erhvervs politik, som virkelig giver baggrund for en større produktion i den private sektor og der-